

VERSEK AJKÁRÓL

Máriássyné
Szemere Katinka

Watford
2018

Szerkesztő: Jaskó Tamás

$\therefore \nabla \therefore$
Hires Fog 4

2. kiadás

Printed in England
by Jasko & Jasko, Watford WD17 4LN

Köszönöm

Köszönöm neked, Istenem,
 hogy boldog asszony voltam,
Hogy szerettem és szerettek, –
 hogy oly sokat daloltam;
Köszönöm a te kegyelmed, a bennem
kivirultat -
Köszönöm, én jó Istenem,
 a gyönyörű szép múltat.

Köszönöm neked a hitet, mely föltekint az
égre,
A reményt, amely biztosít, hogy odajutunk
végre
Tehozzád mind, akiket köt a szeretet varázsa,
-
Ez a jövő: a szép és jó végtelen folytatása.

Csak most vigyázz rám, ó Uram,
 ebben az alagútban,
Mely a jelen: mert sötét van,
 oly sötét, mint a kútban.
Hogy meg ne csússzak, botoljak,
 mert hiszen alig várom,
Hogy eléem küldjed oda-túl a kedves, régi
Párom...

1954

Szívvirág

Ma hírvirágot láttam valahol.
(Ezt hívják úgy, hogy égő szerelem?)
Amit te ültettél, már nincs sehol,
S most minden csöpp hír külön fáj nekem.

Te mentél – és tavasz van meginn'
Az első virágtalan tavaszom.
Csak állok, mint a koldus, idekinn'
S a sok szép tavaszunkat siratom...

Ajka, 1954. május 3.

Elmúlt egy év

Elmúlt egy év, mióta elmentél, -
Hogy is lehetett nélküled tavasz,
És nyár, és ősz, és tél?

Hány virradhatott úgy, mint azelőtt,
Mióta kereszt áll a sírodon,
És rajta virág nőtt?

Hogy éltem át ezt az évet én,
Háromszázhatvanöt nehéz napot
Az idő kerekén?

S ki tudja, hány lesz még az ilyen év,

Fölszedett horgonnyal a tengeren,
Míg befogad a rév?

Hogy fogom bírni? S mégis, bízni kell,
Bátran, még néha mosolyogva is,
Hiszen a hit emel...

A napok elfutnak egymás után,
Úgy, mint a néma könnyek hullanak,
S vigaszt hoznak talán -

Lehet, már nem lesz egyre nehezebb:
Hisz mindegyikkel tehozzád jutok
Egy nappal közelebb...

Kórházban, 1954. október 28.

Fületlen bögre

Ma elmosogattam éppen este nyolcra,
Rakosgatom fel a bögréket a polcra.
Kettő van fületlen – de előről szépek,
Épp oly használhatók, mint a többi épek,
Csak a fületlen részt hátulra kell tenni,
Nem kell azt a hibát úgy szemügyre venni.

Most az jut eszembe: sok felebarátom
Hogyha képletesen fületlennek látom,
Úgy teszem-e őket életem polcára,
Hogy ne lássak mindig arra a hibára,
Hanem csak a szépre, hanem csak a jóra?
Mert csak, ha így térek egykor nyugovóra,
Akkor tesz el úgy az igazságos Isten,
– Ahogy a bögréket rakosgatom itten -
A mennyei polcra nagy irgalmú szemmel -
Hátrafelé az én letörött fülemmel!

Ajka, 1955.

Az óra

Óráam, meg nem állasz reggel, délután,
Tagolod a csendet sötét éjszakán;
Szorgos ketyegésed méri az időt,
Születések percén, s a halál előtt.

Mikor megszerkesztett téged mesterkéz,
Mikor meghallottad: ím, az óra kész,
Megindítom! Mérje a rosszat, s a jót!
Ketyegjen száz évig, sok-sok milliót! -

Úgy megijedtél? – Uram, teremtőm,
Mondtad a Mesternek, – nincs hozzá erőm!
Száz évről beszéltél? Millió tik-takról?
Zúzzál össze, ments meg óra-sorsomtól!

Úgy megsimított akkor mester ujj,
És ő szólt szelíden: Hozzád mért a súly;
Indulj csak el bátran: ez a sok – kevés:
Sohse több egyszerre, mint egy ketyegés!

Gomba, 1952.

Gombaház

Mint a gomba, az a kicsi ház:
Fehér törzse, nagy barna kupakja.
Mihály bácsi, aki ott tanyáz,
Csonkánénak öreg édesapja.

Kicsi házra, mint az ölelés,
Ráborul a nagy diófa lombja;
Falán zöld arany a napsütés,
Széltől védi a Kutyahegy dombja.

Kicsi udvar alatt konyhakert:
Ott kapálgat Mihály bácsi szépen.
Öreg magyar, fáradt, viharvert, -
Tudja, hogy az ember voltaképpen

Jövevény és vándor idelent,
S, hogy semminek sincs különös súlya.
Tudja azt is, hogy Istent jelent
Odaát a templomtorony ujjá.

Azért sokszor, mikor odanéz,
Reggel, este, vagy pihenő délen,
Kulcsolódik a két öreg kéz
Pipaszáron, avagy kapanyélen.

Odafent is lesz egy házikó,
S a diófa nagy, mennyei mása:
Mihály bácsi, ott lesz kendnek jó,
Boldog, békés, örök maradása...
Gomba, 1952.

Őszi kökörcsin

Illó könnyel, kóruhában
Jár az ősz a réteken;
Túl van már a boldogságon,
Túl a szenvedéseken.

Lelke mélyén mindkettőnek
Leszűrt bora szendereg.
Szava nincs már, és a könnyet
Csak az Isten érti meg.

Se nem öröm, se nem bánat,
Se virága, se sebe
Ez a szívnek – egész mélyen
Senkinek sincs egyebe.

Suhan az ősz ködruhában,
S emlékeket hinteget:
Halványlila kökörcsinnel
Szórja be a réteket...
Gomba, 1952.

Nyárfa

Ezüstöt kaptál, nyárfa, susogót,
Mikor a tavasz még fiatal volt;
A hajnali szellő mindig rátalált,
S az ezüstitombod folyton muzsikált.

Most ősz van, nyárfa, – már deret hozott -
S a lombod színarannyá változott.
Arany a ruhád, amit majd levetsz,
és kamatos-kamattal megfizetsz.

Így kapjuk mi is tán a halk zenét,
A talentumok ezüstlevelét,
Mely minden emberlelket betetőz:

A példád egyenesen nekünk szól,
Ezt tanuljuk meg tőled, nyárfa, jól:
Arannyal fizetni, ha jön az ősz...

Gomba, 1952.

Két út között

Megrakott szekér áll az útfélen.
Előtte sovány, öreg szürke ló:
Menni fog egész éjjel szüntelen,
De most az alkonyati elhaló

Rózsaszín fényben pihen egy kicsit;
Hisz messziről és nagy teherrel jött.
Lábát meghajtja. Lógatja fejét.
Nem gondol semmire két út között.

.. Most én is úgy állok az útfélen,
Mint a szegény, agyonhajtott ló:
Oly fáradt vagyok, hogy csak a jelen
ér el a tudatomig – és ez jó -

Két út között egy kicsit pihenek;
A tegnapi teher már elmaradt,
S a jövő napok ám csak jöjjenek,
Egyszerre egy nap van a nap alatt.

Mit gondolsz, lópajtás: egy estelen
Kifognak-e egy selymes rét fűvén?
Vagy úgy roskadunk le az útfélen,
Ha nem bírjuk már tovább – te meg én?
*Sári Miska betegsége alatt,
egy kis javulás alkalmával, 1953.*

Ez vagyok én?

Ráncos kis arc, mint régi karc,
Fátyol a szem tetején -
Kérges a kéz, a láb nehéz -
Ez vagyok én?!

Kidolgozott, ütött-kopott
Anyóka, koravén,
Halovány száj – ez fáj, az fáj -
Ez vagyok én?!

Mindezek, lám, csak a ruháim,
Itt hagyom könnyedén:
Báb és gubó – a pillangó,
Az leszek én!

Égi mezőn sütkérezőn
Hívja az örök fény -
Kék lepke száll, haza talál -
Az leszek én!

Gomba, 1952.

Emmaus felé

Mint Emmaus felé a tanítványok,
Úgy tapossuk mi is a föld porát.
A szívünk nehéz, úgy mint amazoknak,
S búsan vitatjuk a világ sorát.

Úgy érezzük, hogy elhagyott az Isten.
S mindegy, hová és meddig megyünk.
S ha útitársunk akad valamerre,
Hívjuk tovább, hogy magunk ne legyünk:

– Maradj velünk, mert este lesz a földön,
Lement a nap és bealkonyodott...
És nem tudjuk, hogy aki velünk tér be,
Az maga Jézus, a Feltámadott.

Ajka, 1954. húsvét

Kati és Miska

Két jó lovunk volt egyszer, ritka pár:
Olyan, ami mindig csak együtt jár,
Egyformán tartja büszke szép fejét,
Hasonló nem volt régen, szerteszét.

Kati és Miska mentek, mint a szél,
Két világos pej. Mindegy volt a cél,
Az összehangolt, együtemű trapp
élet volt nekik, táncnál boldogabb.

Mással befogni nem is lehetett
Egyiket se – az akkor nem evett,
S lépést tartani soha nem tudott,
Csak a párjával. Ott megnyugodott.

Megöregedtek az évek során,
S igába fogták őket a tanyán.
Húzták a boronát, vagy az ekét,
S együtt adták a munka erejét

Bölcs nyugalommal. Nekik így is jó.
Kati és Miska – a két öreg ló...
S ha lassan húzták a rakott szekért,
A fejük hébe-hóba összeért,

És megpihent a másiknak nyakán.

Iga vagy parádé – mindegy is tán...

— — —

Emberi sorsban, annak idején,

Nem így jártunk mi együtt – te meg én?

Ajka, 1955